

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

72. An confessarius Regularis possit approbari cum limitatione adtempus,
ad personas, &c. Ex p. 6. tr. 7. & Misc. 2. res. 61.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

loci non sunt necessarij plures pro nunc: cuius contrarium in praxi probare difficilimum erit, atque ad eod in praxi non video, quomodo possit vtilis esse illa sententia, cuius assertio aliunde non deseruit, nisi ad irritandos, & acerbandos Episcoporum animos contra personas Regulares quæ quo magis excutere à se volunt iugum Episcopatum, hac in parte eo magis ab ipsis Episcopis adstringuntur expectari eorum potestatem: Et contra verò, quòd magis se Episcopis hac in parte subiiciunt, & ostendant se ab illis dependere, eò experiuntur illos magis benignos, & maiori cum libertate, & pace sua ministeria possunt cum maiori proximorum fuctu, ac reedificatione exercere. Hucusque Lugo, prudenter quidem; quod etiam ego Regularibus consulo.

RESOL. LXXII.

An Confessarius Regularis possit approbari cum limitatione, ad tempus ad personas, &c. Ex p. 6. tractat. 7. & Misc. 2. Resol. 61.

Sup. hoc sup. §. 1. Negatiuam sententiam mordicus sustinet P. Cellotius de Hierarch. lib. 5. c. 25. vbi sic ait. Postremò de restrictione quod queri potest, leuiorè habet disputationem, duabus breuiter partibus definiendam. Nam si Religiosus de moribus doctrinæque ritè examinatus non is esse reperitur, qui pœnitentiæ Tribunal pro eius officij dignit. exercere valeat, quidni locis, personisque ipsis interdicatur? quidni annua, vel triennis tantum concedatur approbatio; sistendi sese iterum, & vitæ laudabilius actæ, aut comparatæ, maioris scientiæ specimen edendi onere perquam salubri imposto? Quòd si virum ponis suis patribus absolutum, cui neque virtus ad exemplum, neque pericia ad animarum regimen desit, qui sit eiusmodi, quales reliquos optare debeas, etiam Parochiali beneficio instructos: huic ego Regulari arctam, & aliqua sui parte luxatam approbationem aio nec debere nec concedi. Est enim, hoc semper animo recolendum, approbatio, non fauor tuus, sed veritas; non gratia, sed testimonium; non arbitrij tui libertas, sed eius meritum. Et si negatur iniuria, si sine causa restringitur ab Episcopo, iam ad Extrauag. & Clem. recurritur, & ipso iure à Summo Pontif. absolutè approbatus censetur. Ita ille. Cui adde Zambellum in Reper. Mor. ver. Confessor quoad auctoritatem, vbi sic ait. Confessor doctus & approbatus ab Ordinario per vnum annum, etiam transacto anno, potest audire confessiones, quia remanet approbatus à Papa; & nu. 4. ita asserit. Confessor approbatus ab ordinario pro hominibus duntaxat, eo quia ætatis suæ adhuc non tetigit 40. annum, potest etiam audire confessiones mulierum: quia hæc non est causa rationabilis pro coarctatione suæ auctoritatis. Ita ille, & alij quos citauit in 3. p. r. 2. ref. 25. Quibus adde Præpositum in 3. p. de Sacr. pœn. q. 8. dub. 3. n. 17.

Quæ hic est sup. Ref. 70. 2. Sed ibi ego affirmatiuæ sententiæ adhæsi, & illam nouissimè me citato tenet P. Lugo de pœnit. disp. 21. f. 3. §. 1. n. 57. vbi ex multis rationibus hoc firmat. Et idèd asserit debere damnari approbationem cum eiusmodi limitationibus ab Episcopis datam, tanquam iniustam, etiam respectu Regularium: possunt enim de facto interuenire vel omnes, vel aliqua ex rationibus adductis, vel aliæ similes, quibus prudenter moueatur Episcopus ad non approbandum absolute, & vniuersaliter, sed cum aliqua limitatione. Nec obstat exemplum illud de Parocho, qui 25. ætatis anno approbatur absque vlla limitatione. Responderi enim potest maius examen procul dubio debere præcedere per se loquendo, circa probitatem & mores Paro-

chi, vt illi committatur animarum cura, & beneficium parochiale, quam regulariter precedat ad probandum Confessat. Vnde non mirum, quod Parochus approbetur ad omnium etiam feminarum confessiones, & non Religiosus iuuenis, quem Episcopus non cognoscit. Sic etiam Episcopus eligitur 30. ætatis anno, atque eo ipso approbatur ad abolutiones, & dispensationes grauissimas, quas Pontifex, & Concilia non possunt prudenter confidere omnibus Religiosis etiam sectagenariis: quia nimirum Episcopi electionem præcedit magnum examen circa doctrinam, prudentiam, & mores ipsius; qualem notitiam Pontifex non habet de omnibus Religiosis etiam senibus.

3. Non desinam tamen annotare cum eodem P. Lugo: quod quando in particulari circa aliquam personam maximè Religiosam non procederet prædictæ rationes; sed Episcopus haberet notitiam sufficientem, vt eam absque limitatione approbaret: non videntur posse absque alia iusta causa opponi eiusmodi limitationes. Nam ille habet ius, vt petat approbationem simpliciter, & absolutam præuio examine, cui se offert: ergo si posita plena notitia, quæ de ipso habetur, non potest Episcopus pro solo libito negare approbationem simpliciter, & dare solum semiprobatorem: alioquin liceret illi pro libito dare approbationem pro vna hebdomada, vel pro centum personis, quæ omnia essent in fraudem privilegiorum Regularium vt constat. Quando autem sit de facto iusta causa ad apponendas eiusmodi limitationes, hoc arbitrio, & conscientiæ Episcopi reliquimus: dicimus autem siue iuste siue iniuste apponantur, obseruandas omnino esse, quia ille Sacerdos reuera non est approbatus ab Episcopo pro tali tempore, vel ad tales confessiones, quæ approbatio necessaria omnino est ad valorem abolutionis post Conc. Trid.

RESOL. LXXIII.

An Episcopus admittens Regulares ad audiendas confessiones vsque ad beneplacitum pesti dictas licentias ad libitum reuocare? Ex p. 3. tr. 2. Ref. 26.

§. 1. Ad hanc questionem ita respondet Petrus Sotus in sup. priu. Mini. to. 1. consi. Six. IV. n. 44. Li. 1. c. 1. et cõmuniter, quod ad beneplacitum conceditur, potest ad libitum concedenti reuocari. In subiecta tamen materia, puto, quòd non possit ad libitum Episcopus licentiam confessiones audiendi ad beneplacitum datam reuocare, sed quod requiritur iusta aliqua causa ad sacramentum Pœnitentiæ perueniens. Moueatur, nam licentia, quæ datur ab Episcopis Confessariis Regularium ad audiendas Secularium confessiones, non est propriè licentia, sed approbatio personæ, & quasi iusta sententia, seu declaratio, quod talis persona est idonea ad confessiones audiendas, vt patet ex ipsis Concilij verbis, sess. 15. de reform. c. 2. f. 1. vbi, & approbationem: vnde postquam Episcopi iudicauerint, Regulares esse idoneos ministros sacramenti Pœnitentiæ, statim Papa illis concedit facultatem dicti sacramenti ministrandi, vt patet ex Clem. dudum, de sepul. sed sententia data secundum regulas iustitiæ non potest reuocari; ergo dicta approbatio facta supponitur, modis debitis, licet non sit ad beneplacitum, non potest ab Episcopo reuocari absque magna causa, & ad dictum sacramentum pertinente, vt ait Glossa in Clem. dudum, vix. concesserint. Ita Peirinus, sed non desunt alij Doctores contrarium sentientes, quod communitè obseruatur.